

1. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje **dr. Mariji Klobčar zlato priznanje Občine Kamnik** za široko znanstveno razgledanost, za etnološko in folkloristično raziskovanje, ki se pogosto osredotoča na Kamnik in njegove ljudi, ter za strokovno pomoč organizatorjem prireditvev in projektov, s katerimi je Kamnik postal znan onkraj slovenskih meja.

Delo etnologinje dr. Marije Klobčar se ob vseslovenskih in evropskih temah veskozi veže na občino Kamnik in njene ljudi. V monografiji z naslovom »Kamničani med izročilom in sodobnostjo. Življenje kamniških meščanov od leta 1880 do druge svetovne vojne« je raziskovala delovanje kamniških društev v času med obema vojnama in življenje meščanov od leta 1880 do druge svetovne vojne. Raziskovanje je problemsko in vsebinsko nadaljevala z obravnavo življenja in kulture na Kamniškem od konca 18. stoletja do slovenske osamosvojitve oziroma soočanj mesta in podeželja. Raziskavo je zaključila leta 2016 z etnološko-folkloristično znanstveno monografijo z naslovom »Na poti v Kamnik«. Na to raziskavo se navezuje tudi zgoščenka pesemskega izročila kamniškega območja, imenovana »Hodili so jih poslušat«, ki je izšla januarja 2017.

Dr. Marija Klobčar je usmerjala folkloristične prireditve, kot sta prevoz bale v Mekinjah v okviru festivala Ohcet v Ljubljani leta 1983 ter Dnevi narodnih noš in oblačilne dediščine, ter jih predstavljala v katalogih in strokovnih člankih. Pripravljala je razstave in jih pospremila s katalogi, kot je monografija z naslovom »Društva in prireditve v Kamniku 1914–1941«. V sodelovanju z Območno obrtno-podjetniško zbornico Kamnik je leta 1985 pripravila razstavo z naslovom »Obrt v Kamniku nekoč in danes«, leta 1991 skupaj z Zvezo kulturnih organizacij Kamnik razstavo ob stoletnici kamniške železnice, leta 1993 pa izobraževalno razstavo o pojavu narodnih noš ob eksponatih avtorice Marije Pucelj z naslovom »Vsa mi v svatovskem bleščiš. Narodna noša kot izročilo«. S strokovnimi nasveti je pomagala pri pripravah strokovnih podlag za oživljanje etnološko-kulturne dediščine, in sicer pri prijavi projekta za Terme Snovik in pri projektu Okusi Kamnika. Kot konservatorica na Zavodu za varstvo kulturne dediščine Slovenije, Območna enota Kranj, je skrbela za ohranjanje in obnovo etnološke stavbne dediščine na Kamniškem, in sicer za prenavo pastirskih bajt na Veliki planini, obnovo Korbarjeve domačije v Tunjicah ter skupaj z Ivanko Šubelj Kramar za zaključno fazo obnove in oživitve Budnarjeve hiše v Zgornjih Palovčah. Kot predavateljica je s tedanjim Zavodom za turizem in šport v Občini Kamnik sodelovala pri izobraževanju turističnih vodnikov.

V razpravah je obravnavala folkloristično delo Kati Turk (2003) in Gašperja Križnika (2008), s prispevki je sodelovala v Kamniških zbornikih (1996–2016), v slovenskih znanstvenih zbornikih Traditiones in Etnolog pa so se na kamniško območje vsebinsko navezovale zlasti njene razprave o ustvarjalnosti posameznika (2000), ljudskih pesmi v meščanskem okolju (2002), koledniških pesmi (2003) in pustnih šegah v socializmu (2014).

V zadnjih letih jo je zanimanje za mitologijo, predvsem za verovanje v zvezi z vodo, usmerilo k vprašanju kamniškega jezera. S spoznanji na podlagi raziskave izročila, odmevov naravnih nesreč v nemškem pesemskem izročilu in drugega gradiva je leta 2015 pripravila izvorni znanstveni članek z naslovom »Pozabljeni Kamnik in njegovo jezero«, ki je bil leta 2016 prirejeno objavljen tudi v Kamniškem zborniku in v katerem obstoj jezera pojasnjuje z razlago o Šutni kot prvotnem Kamniku.

Na kakovost in pomen dela dr. Marije Klobčar kažeta Prešernova nagrada študentom za razstavo in katalog z naslovom »Društva in prireditve v Kamniku 1914–1941« ter Murkovo priznanje Slovenskega etnološkega društva za knjigo z naslovom »Kamničani med izročilom in sodobnostjo. Življenje kamniških meščanov od leta 1880 do druge svetovne vojne«.

2. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje **Janezu Uršiču zlato priznanje Občine Kamnik** za dolgoletno uspešno delo in izjemen prispevek k razvoju kakovostne gostinske, kulinarčne in turistične ponudbe na Kamniškem, nesebično finančno in humanitarno pomoč ter podporo številnim lokalnim društvom, organizacijam in posameznikom.

Kuharski mojster in gostilničar Janez Uršič, potomec bistriških divjih lovcev, prvih oskrbnikov planinskih domov in gorskih reševalcev v kamniških planinah, skupaj s svojo družino v gostilni Pri planinskem orlu že skoraj štiri desetletja, s pretanjenim občutkom za združevanje tradicije in sodobnih kulinarčnih trendov, skrbi za razvoj kakovostne gostinske, kulinarčne in turistične ponudbe na Kamniškem. Od konca osemdesetih let, ko je prevzel vodenje družinske gostilne, je s trdim in neumornim delom preprosto podeželsko gostilno uspel dvigniti na raven priznanega, modernega, a kljub temu tradicionalno domačnega gostinskega lokala. Gostilna Pri planinskem orlu tako že desetletja, vse od časov, ko se Kamnik in njegova okolica še nista mogla pohvaliti z dobro gostinsko ponudbo, predstavlja enega izmed najzanesljivejših stebrov kamniške gostinsko-turistične ponudbe.

Pri tem je Janez Uršič z vizijo in zagnanostjo, predvsem pa z dobrim zgledom, postavil temelje in kriterije kakovostne, ne le kamniške, ampak slovenske gostilne ter na konkreten način in z nesebično izmenjavo izkušenj k dobremu delu spodbudil marsikaterega gostinskega kolega iz okolice, s čimer je nedvomno izjemno prispeval k turistično-gostinskemu razvoju občine. S pretanjenim občutkom za kuhanje in izjemno zakladnico iz kulinarčne tradicije izhajajočega kuharskega znanja aktivno in kreativno sodeluje tudi pri razvoju novih občinskih turističnih projektov, denimo Okusov Kamnika, ki jih ni pomagal zgolj razviti s pozabljenimi in izvirno prilagojenimi recepti, ampak z redno ponudbo jedi tudi konkretno oživiti.

Kljub obilici dela z družinsko gostilno, ki je že od nekdaj priljubljeno zbirališče številnih druščin, pa Janez Uršič ni nikoli pozabil na soljudi in domače okolje, saj je z neizmerno širokosrčnostjo vedno znal, zmoget in hotel priskočiti na pomoč. Pomaga ne le tistim, ki ga za pomoč prosijo, ampak predvsem tistim, ki pomoč potrebujejo – kot boter, pokrovitelj, največkrat pa kot človek z veliko začetnico, ki za svojo pomoč ne pričakuje ničesar v zameno. Seznam vseh, ki jim je na različne načine pomagal samo v zadnjih desetih letih, bi bil najbrž predolg, predvsem pa nepopoln, saj se vseh pravzaprav sploh ne spomni. Skupni znesek nesebične pomoči, nad katerim je bil ob prošnji, da našteje vsaj nekaj večjih organizacij in posameznikov, ki jim je v zadnjem desetletju pomagal, presenečen tudi sam, bi namreč zadoščal za nakup stanovanja ali celo manjše družinske hiše, kar je nedvomno vredno občudovanja in ne nazadnje tudi zgleda.

Vse našteto je brez najmanjših zadržkov razlog, da si Janez Uršič za dolgoletno dobro delo na področju gostinstva, kulinarike in turizma, nesebično pomoč, podporo društvom, organizacijam in posameznikom ter sodelovanje z lokalnim okoljem zasluži zlato priznanje Občine Kamnik.

3. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje Danijelu Bezku srebrno priznanje Občine Kamnik za sooblikovanje intelektualnega in kulturnega življenja v občini Kamnik, za dosežke pri ohranjanju zgodovinskega spomina in kulturne dediščine ter za prispevek k delovanju civilne družbe.

Danijel Bezek je že v obdobju demokratizacije in prvih letih po osamosvojitvi tako v politiki kot civilni družbi in kulturi s svojim delovanjem pomembno pripomogel k trajnemu preporedu javnega življenja v naši lokalni skupnosti in obudil civilno družbo ter tiste stare običaje, ki so bili po drugi svetovni vojni zatrti. Kot član Slovenskih krščanskih demokratov v občini Kamnik je deloval v strankinem Odboru za oživljanje starih običajev, kjer je obudil javno miklavževanje. Tako je bil prvi, ki se je v vlogi svetega Miklavža 4. decembra 1990 po več kot 40 letih spet zapeljal s konjsko vprego po kamniških ulicah in obdaril otroke v tedanjem Kino domu. Na tej prireditvi je nastopal ter jo občasno tudi režiral in vodil še več let, zdaj pa jo vsako leto prireja Kulturno društvo dr. Franceta Steleta iz Tunjic.

Danijel Bezek je obudil tudi trikraljevske trojke. Kot učitelj in vzgojitelj je pri mladih skozi dobrodelnost gojil čut za pomoč in solidarnost. Leta 1991 je ustanovil steg kamniških skavtinj in skavtov nove generacije in bil njegov voditelj do leta 1996. V tem času je dokumentiral predvojno skavtstvo in gozdovništvo v Kamniku, o čemer je izšel tudi zbornik, v galeriji Veronika pa je pripravil dve javni razstavi, in sicer »70 let skavtstva in gozdovništva v

Kamniku« ter »Zelena in modro«. Pod Bezkovim vodstvom so skavtinje in skavti v Kamnik prvič prinesli luč miru iz Betlehema. Leta 1994, ob Mednarodnem letu družine, je skušal širši javnosti približati vrednoto družine, zato je s skavtinjami in skavti pripravil prvo razstavo jaslic v galeriji Veronika v Kamniku. Razstave različnih zvrsti jaslic so se zatem vrstile še 10 let.

V veliki meri je po njegovi zaslugi leta 1992 Frančiškanski samostan Kamnik ob 500. obletnici dobil zlati znak Občine in agronom Viktor Repanšek postal častni občan Občine Kamnik. Ob 100. obletnici Repanškovega rojstva je za Krajevno skupnost Kamnik – Center v prostorih Občine Kamnik pripravil razstavo, za Društvo sv. Jakoba pa predavanje o Repanškovem življenju.

Leta 1997 je s pomočjo kiparja Mihe Kača za Osnovno šolo Frana Albrehta Kamnik organiziral kiparsko delavnico, na kateri so učenke in učenci v glini upodobili svoje dojemanje poezije Franceta Balantiča. Ti izdelki so bili tudi razstavljeni, v galeriji Veronika pa je z učenkami in učenci pripravil recital Balantičeve poezije v zvoku, gibu in besedi. Tovrstne dogodke je Danijel Bezek nato organiziral še večkrat, in sicer ob različnih jubilejih ter o tem napisal članek z naslovom »Domači kraj, kako mi spet boš drag«, ki je bil objavljen v Kamniškem zborniku XVI.

Danijel Bezek je veliko prispeval tudi k prepoznavnosti naše občine kot področja, bogatega z zanimivimi fosili. Leta 1998 je ob 60. obletnici odkritja mamuta v Nevljah s sinom Benjaminom pripravil razstavo v galeriji Veronika in izdal publikacijo z naslovom »Po sledih neveljskega mamuta«. Ta razstava, ki je sedaj stalna razstava v Podružnični osnovni šoli Nevlje, je bila ob 75. obletnici posodobljena, leta 2015 pa je izšla še knjiga z naslovom »Mamut v naših krajih«. Bezek je v sodelovanju s svetovno znanimi paleontologi, in sicer z dr. Juretom Žaloharjem, Tomažem Hitijem in Edom Grmškom, na Osnovni šoli Frana Albrehta Kamnik pripravil stalno razstavo z naslovom »Fosili iz Tunjiškega hribovja ter Kamniško-Savinjskih Alp«, ki je odprta tudi za javnost. Razstava didaktično nazorno prikazuje vse pomembnejše najdbe fosilov s tega področja, tudi dinozavra.

4. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje Enoti za protokol Slovenske vojske srebrno priznanje Občine Kamnik za dolgoletno nadvse uspešno sodelovanje in pomoč pri izvajanju slovesnosti v spomin na dogodke iz naše zgodovine, še posebej pa za sodelovanje pri ohranjanju spomina na našega rojaka, generala Rudolfa Maistra.

Enota za protokol Slovenske vojske je izurjena vojaška enota, ki opravlja naloge najvišjega vojaškega protokola, kot so slovesni postroji, straže in sprejemi. Eden glavnih ciljev je usposabljanje za izvajanje vojaških časti in drugih nalog ob protokolarnih dogodkih. Gardisti so zgled, kako doseči profesionalen odnos do vojske, države in državnih simbolov. Pripadniki se v javnosti vedno predstavijo v vsem svojem sijaju, pa naj gre za proslave, pogrebne svečanosti, žalne slovesnosti, polaganje vencev ali prisege.

Začetki delovanja Enote za protokol Slovenske vojske segajo v čas pred razglasitvijo samostojnosti Republike Slovenije, saj se je s pripravami na razglasitev samostojnosti in s formiranjem mlade slovenske vojske pokazala potreba po vojaški enoti, ki bi s svojo zunanjo podobo, usposobljenostjo in namembnostjo ustrezala merilom protokolarne enote. Na številnih srečanjih gardnih enot doma in v tujini se je večkrat pokazalo, da sodi v sam vrh gardnih enot po izurjenosti in izgledu, še posebej pa množice navdušuje s predstavitvenim programom, ki zahteva veliko spretnosti in urjenja.

Enota za protokol Slovenske vojske, ki jo sestavljata Garda Slovenske vojske in Orkester Slovenske vojske, z Občino Kamnik ter veteranskimi in domoljubnimi organizacijami občine Kamnik odlično in tvorno sodeluje že več kot 15 let. Na območju občine Kamnik in njene okolice skoraj ni spominske slovesnosti, povezane z dogodki iz časa druge svetovne vojne, kjer pripadniki Garde Slovenske vojske s strumno in usklajeno izvedbo nalog iz svojega delovnega področja ne bi dogodku vtisnili dodatnega pečata in pomena. Prisotnost oddelka Garde Slovenske vojske na slovesnostih ob občinskem prazniku, posvečenem našemu rojaku, generalu Rudolfu Maistru, daje dogodku globlji pomen, občankam in občanom dodatno krepi že tako visoko izražena domoljubna čustva, strumnost in poveljevanje v

našem, slovenskem jeziku pa vse prisotne vsako leto znova opominja na pomen in vlogo generala Maistra.

Občina Kamnik v zadnjih letih razvija odlično sodelovanje tudi z drugo enoto iz sestave Enote za protokol Slovenske vojske, to je Orkestrom Slovenske vojske. Le-ta z glasbenimi nastopi ali vložki na občinskih proslavah in slovesnostih drugih organizacij z območja občine Kamnik popestri praznovanja in tako je bilo tudi lani, ko je Orkester Slovenske vojske ob občinskem prazniku izvedel koncert na njemu primerni, vrhunski ravni.

5. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje Alenki Juvan bronasto priznanje Občine Kamnik za zavzeto delo v Rojstni hiši Rudolfa Maistra, enoti Medobčinskega muzeja Kamnik.

Alenka Juvan v Rojstni hiši Rudolfa Maistra, enoti Medobčinskega muzeja Kamnik, deluje od leta 2013, sprva v okviru javnih del, od leta 2014 pa kot redno zaposlena. Čeprav njeno delovno mesto predvideva predvsem vodenje po razstavi z naslovom »Rudolf Maister – domoljub, general, kulturnik, pesnik in bibliofil« ter osnovno skrb za razstavljeno gradivo in sodelovanje pri različnih razstavah, je z zavzetim delom, domiselnostjo, prizadevnostjo, vztrajnostjo in znanjem daleč preseгла omenjene pristojnosti. Stalno razstavo nenehno dopolnjuje z novimi vsebinami za vse vrste obiskovalcev, od najmlajših v vrtcih, šolarjev in dijakov do odraslih občudovalcev dejanj velikega domoljuba, tako za ljubiteljsko kot strokovno javnost. Pripravlja in sooblikuje učne ure in ustvarjalne delavnice, organizira sodelovanje z Gimnazijo in srednjo šolo Rudolfa Maistra Kamnik, sodeluje z društvi Rudolfa Maistra ter organizira in vodi redne mesečne Maistrove večere z gosti z različnih področij, ki so povezani z Maistrovim delom ali obdobjem, v katerem je živel in deloval. Organizirala je odlično obiskane večere z vrhunskimi slovenskimi zgodovinarji, književniki, pričevalci in drugimi poznavalci, zato se je pokazala potreba po razširitvi muzeja in Občina Kamnik se je odzvala z odločitvijo za odkup še drugega dela pritličja Maistrove rojstne hiše.

Vrhunca dela Alenke Juvan v zadnjih dveh letih sta avtorska pravljica z naslovom »O Rudolfu brez brkov in o Veroniki, ki je s kačjim repom namahala mamuta« in dokumentarni film o Rudolfu Maistru z naslovom »Mož besede in duha«, ki je bil leta 2015 del občasne razstave z enakim naslovom. Za film je pripravila idejno zasnovo ter za sodelovanje navdušila igralke in igralce Slovenskega mladinskega gledališča ter druge sodelavke in sodelavce. Scenarij je pripravila skupaj z režiserko Andrejo Humar Gruden, denarna sredstva pa zbrala izključno s pomočjo različnih sponzorjev. Njena pobuda je tudi, da bi v letu 2017 Medobčinski muzej Kamnik skupaj z Občino Kamnik v okviru programa Evropa za državljane (Evropski spomini) kandidiral za evropska sredstva, s pomočjo katerih bi izpeljali mednarodni virtualni spletni projekt o Rudolfu Maistru. Namen projekta je zunaj slovenskih meja oziroma po vsej Evropi poglobiti in razširiti poznavanje tega velikega, a žal prepogosto zamolčanega moža.

Velika večina muzejsko zasnovanih rojstnih hiš pomembnih Slovencev obiskovalcem ponuja le njihovo predmetno dediščino, težko pa je zaslediti vsebinsko tako bogat program, kot smo mu priča v Rojstni hiši Rudolfa Maistra v Kamniku. Ob podpori vodstva Medobčinskega muzeja Kamnik in razumevanju Občine Kamnik ima za to največ zaslug prav Alenka Juvan, muzealka s srcem in dušo. Tudi zato, da bi ohranila pogum, zavzetost in ji ne bi zmanjkalo idej za nadaljnje delo ter za uveljavljanje prepoznavnosti Rojstne hiše Rudolfa Maistra v Sloveniji in po svetu, si Alenka Juvan zasluži bronasto priznanje Občine Kamnik.

6. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje Kulturno-umetniškemu društvu HIŠA KERAMIKE, zakaj pa ne majolka bronasto priznanje Občine Kamnik za ohranitev in prenos znanja poslikave v slogu majolike in širjenje kulture, povezane s keramiko.

Kulturno-umetniško društvo HIŠA KERAMIKE, zakaj pa ne majolka je v manj kot treh letih obstoja uspelo pred pozabo in izginotjem rešiti tehnologijo, tehniko, teoretično in praktično

znanje ter védenje v zvezi s kamniško lončarsko tradicijo izdelave slavnih majolik. Cilji Društva so ohranitev in prenos znanja poslikave v slogu majolike in širjenje kulture, povezane s keramiko, zato se članice in člani trudijo predstaviti lončarstvo in keramično umetnost širši javnosti. V ta namen so v letu 2016 pripravili tudi več razstav, in sicer »Embri«, na kateri se je predstavila Kristina Rutar, »Vrtenje«, kjer je svoje izdelke ponudila na ogled Teja Hlačer, »Skrivnosti porcelana«, kjer je dela prikazala Antoinette Badenhorst, »Moje drage majolke«, katere avtorica je Marija Ftičar in »Kamniška majolika povezuje«, na kateri so se predstavili različni avtorji.

Vse te razstave so popestrile kulturno dogajanje v občini Kamnik ter širšemu slovenskemu prostoru in turistom, ki obiskujejo Kamnik z okolico, posredovale jasno sporočilo, da je naša občina prepoznavna tudi po bogati, ohranjeni in živi tradiciji lončarstva in keramične umetnosti. To je razlog, da je Kamnik še toliko zanimivejši za turistični obisk in potrošnjo, prebivalkam in prebivalcem pa nudi privlačne možnosti za ustvarjalno preživljanje prostega časa in krepitev splošne razgledanosti.

Društvo je v razmeroma kratkem času veliko pripomoglo k prepoznavnosti kulturne dediščine in izdatno obogatilo turistično ponudbo Kamnika z okolico. Dragocene majolike tako niso zgolj ostanek nepreklicno minulih časov, ampak še kar nastajajo. Še več, majolike nove generacije, ki jih izdelujejo članice in člani Društva, presegajo praviloma zgolj okrasno namembnost večine majolik, proizvedenih v 20. stoletju. Obnovljena je bila namreč njihova osnovna namembnost za pivsko posodje, ki je bila stalnica v preteklih stoletjih. S tem je kamniška majolika ponovno lahko »... od znotraj z vincem štrihana ...«, kakor poje slovenska ljudska pesem.

Majolike so zaradi dejavnosti Društva vpete v živo, odvijajočo se zgodbo oziroma doživetje, ki v enem samem proizvodu združuje izdelavo uporabne posode in edinstvenega zbirateljskega okrasnega izdelka. Poleg majolik to velja tudi za skleda, kelihe, čaše, krožnike in ostale keramične izdelke, ki so poslikani v slogu majolike. Društvo je edini proizvajalec novih pristnih, unikatnih kamniških majolik, brez katerih v kamniški turistični ponudbi po izčrpanju starih zalog sploh ne bi več mogli prodajati majolik kot spominkov.

To dragoceno obrtno-umetniško dediščino pa članice in člani prenašajo s starejših, ki so svoje življenjsko delo posvetili tej umetnostni obrti v nekdanji tovarni ETI Svit, na mlajše generacije. Društvo je namreč v sodelovanju s Šolskim centrom za pošto, ekonomijo in telekomunikacije Ljubljana, z Gimnazijo in srednjo šolo Rudolfa Maistra Kamnik ter Vrtcem Antona Medveda Kamnik doslej priredilo že več predstavitev in delavnic.

Bronasto priznanje Kulturno-umetniškemu društvu HIŠA KERAMIKE, zakaj pa ne majolka pomeni hkrati simbolično zahvalo za vse naštetе dosežke in spodbudo za nadaljnje uspešno in ustvarjalno delo.